

ЗЛАТНО СЪРДЦЕ

Предъ общинския домъ, натъпкани единъ до другъ, беднитѣ граждани чакаха за помощъ. Остриятъ вѣтрецъ бѣгаше край стоборитѣ, навираше се въ окжрпениѣ имъ дрехи и пищѣше. Смиташе мекия снѣгъ, трупаше го на купчинки. Щипѣше хората по измръзналитѣ носове.

Райчо чакаше свитъ, потъналъ въ вехтото си палто. Той се притискаше до стената, скачаше на единъ кракъ, тупаше си ржцетѣ, духаше въ тѣхъ и треперѣше.

— Горана Клинцева! — изведнажъ се обади дебелото гърло на слугата.

— Тукъ! — извика Райчо, — па се мушна, проби дебелата стена отъ хора и изкочи напредъ. — Мама е болна, — рече той, — изпрати мене!

— Влѣзъ вжтре! — дръпна го слугата и пакъ се изправи като стълбъ на отворената врата.

Райчо влѣзе. Приближи се до масата. Подаде бедната книжка и зачака.

— Колко души сте? — попита единъ брадатъ човѣкъ и разгърна бедната книжка.

— Двама — мама и азъ!

— Добре. Я му дайте едни панталонки и едно балтонче!

— Детски панталони нѣма вече! — отвърна слугата.

— Дайте му голѣми, майка му ще ги преправи!

Слугата подаде на Райча едни панталони и едно дебело палто. Момчето ги пое. Стисна ги здраво съ дветѣ ржце. Изскочи съ изтрѣпнало сърдце. Проврѣ се презъ навалицата и литна по затрупаната градска улица, по която ревъха автомобилитѣ като